

DE BLOCS DE PISOS, EL TEMPS I LES URNES

Per Charo

“Quan vam venir a viure a Bigues, aquest bloc de pisos no hi era”, em diu el Jesús mentre prenem una cervesa fresca al *frankfurt* que hi ha al costat del Condis. “Ni aquell de davant, ni aquells altres que hi ha més enllà”, li dic assenyalant els edificis que s’alcen on abans no hi havia més que arbres i una vegetació que donava sentit al color de l’escut verd i groc de Bigues. Aquests va ser la reflexió que vam fer del 28 de maig, dia de les eleccions municipals de 2023.

Tenim el costum d’anar a votar a migdia per no fer cues, amb la idea ingènua que aquell dia hauríem d’esperar. Només arribar, trobo a la porta al Josep i el Dani fumant. Tots dos amb el cartonet d’apoderats del seu partit. Els hi pregunto si havia vingut molta gent al matí i el Josep, amb un gest avorrit, em diu que la participació era un deu per cent més baixa que les últimes eleccions. “Bé, potser a la tarda”, els hi dic. Tots dos fan una cara de circumstàncies i continuen fumant.

A l’entrada al centre cívic, ens rep un espai gran, amb molta lluminositat, que és l’enveja dels pobles del costat. Per damunt de tot, se sent tronadora la veu de l’alcalde. No el veig, però sé que és ell i la seva presència és a tot arreu, és la demostració imponent que ens recorda qui té el màxim poder al poble. Al voltant, interventors i apoderats acolorits com els seus partits i amb un gest nerviós i mirades furtives; tots volen guanyar, evidentment. És curiós que tres dels candidats a ser el proper batlle es diguin Joan. I això recorda a aquella gracieta de cunyat: “Joan, Josep i ases...”.

Al passadís hi ha una taula amb totes les paperetes que van indicant cap on es decantarà el vot segons baixa la pila de papers. Les cabines del vot secret resten impàvides, hàbilment resguardades amb una cortina fosca i arrugada, on entra la gent a escollir la llista del partit que els ha fet reflexionar el dia d’abans.

Però des de la planta superior oberta i amb un sol esplendorós de migdia, fent una vista més panoràmica, es pot observar que aquestes casetes no tenen sostre. La privacitat és, doncs, una il·lusió més.

Votem al casal d'avis, un espai ampli de color groc i fusta que ja s'ha quedat petit per la gran quantitat de població envellida que hi ha a tot arreu. És el lloc on cada tarda es troben els nostres grans per xerrar. Els divendres ho fan per ballar, recreant una vella banda sonora a tot volum que s'escola dins la biblioteca, a l'altre costat de la paret, on hi ha un cartell que demana silenci.

Avui trobem quatre meses amb els seus corresponents vocals, secretari i president reunits des de les vuit del matí fins a l'hora que faci falta. Tots fan cara de circumstàncies. Trobo que és una gran putada per ells haver de dedicar tot aquest temps de diumenge a esperar que vingui gent i fer després el recompte i les actes. No està pagat.

En posar el vot a l'urna, recordo quan els fills eren petits i, com a joc, els hi donàvem el sobre a ells i agafant-los fins a l'alçada de la urna introduïen el vot per la ranura amb el somriure còmplice de tots els qui miraven. Era la nostra manera de transmetre'ls que aquell petit gest era molt important per a nosaltres, els pares, els avis i els rebesavis, ja que durant anys no havíem tingut l'oportunitat de fer-ho. Llavors els explicàvem allò de la guerra civil i la dictadura, i que la defensa de les urnes que vam fer l'1 d'octubre de 2017 va ser l'acte de revolució més gran des de la proclamació de la II República. Ara, que ja són grans, em diuen que no saben qui votar, que no confien en la política i que potser s'abstenen. I amb el cor encongít, abaixo el cap i no dic res.

Una vegada hem complert amb el nostre deure, em trobo un altre Joan amb la gent del seu partit. Aquest no és un Joan qualsevol, sinó un senyor diputat al Parlament, i tant la seva veu com el seu posat li corresponen. Sembla que tots es vesteixen per l'ocasió: barbata curta, camisa clara i pantalons texans. Això sí, sense corbata, que fa més humil. M'acomio dient-los: "Alea jacta est". Ja sé que és un acte de pedanteria històrica, però em sembla adient en aquell moment.

En sortir trobem els uns i els altres parlant animadament,

“Avui fa un dia excel·lent”, diu un. “Sí, al menys no plou”, afegeix un altre.

!Esperem que continuï així”. Com aquelles converses incòmodes d’ascensor on no saps què dir per què el temps de pujada o baixada sigui més ràpid.

Veig cares conegudes, algunes que no he vist des de feia anys (com a mínim, quatre) i xerro amb ells sobre els fills i el pas del temps. En aquells dies passats, semblava que la vida transcorria a un ritme més lent i pausat. Amb l’arribada dels nous blocs de pisos, es va quadruplicar la població i sembla que tot ha canviat. Bigues és més gran, més enllà de les quatre parets d’aquest poble tranquil on vam decidir instal·lar les nostres vides. Tot i això, al mig del canvi, alguns aspectes romanen constants.

Encara ens reunim per votar.

I, mentre anem cap a casa, m’adono que, malgrat tots els canvis que hem experimentat, la nostra essència, la nostra identitat com a poble, roman inalterada. Les eleccions, al capdavant, no són només una ocasió per a expressar una opinió política, sinó també una oportunitat per recordar-nos qui som. El sentit de la democràcia és, per a mi, el canvi constant, però amb l’esperança de mantenir allò que realment importa.